

תַּשְׁמָע

By special order to friends of TASHMA www.tashma.net

פרפראות הרב משה קליין

"ויקחו לי תרומה"

המצווה בנתינת התרומה בפרשתנו היא לצורך הקמת המשכן והתרומה היא קודש לה'. המילה תרומה מרמזת על נתינה שהיא לשם ה'. אם נקדים את אותיות תרומה, דהיינו לפני האות "ת" נקדים את האות "ש", לפני האות "ר" נקדים את האות "ק" וכו' נקבל אותיות שקהלד בהפוכי אותיות קדש לה'. זו הכוונה "ויקחו לי" לי לשמי (רש"י). (משכ"א)

"ויקחו לי תרומה"

בצדקה הנותן הוא המקבל, יותר משהוא נותן הוא מקבל. צדקה אין נותנים לזולת אלא לעצמו, "עשר - בשביל שתתעשר". זוהי מרומה במשנה (מסכת שבת) "פשמ העני את ידו לפניו ונתן לתוך ידו של בעל הבית" המקבל הוא בעל הבית, בזכות הצדקה הוא חי, העני הוא הנותן. (אפריון)

ויקחו לי תרומה

אמרה התורה, כלשון לקיחה, לרמוז שהנותן צריך להרגיש עצמו בשעת הנתינה כמו המקבל בשעת הלקיחה. (ר' יואל באראנשיק מחכמי המוסר)

"זהב וכסף ונחושת..."

באותיות של שלוש המילים הללו יש רמז נפלא על הימים שבהם קוראים בתורה במשך כל השנה:

ז - יום השביעי, שבת.

ח - יום חמישי.

ב - יום שני.

כ - כפורים, יום הכפורים.

ס - סוכות.

פ - פסח.

ג - נרות (חנוכה).

ח - חודש.

ש - שבועות, שמיני עצרת, שמחת תורה.

ת - תענית.

פרשה מפורשת הרב דוד שרעבי

השבוע מודפס עוד עלון על הלכות פורים, ולכן כאן ארשום על הפרשה בלשון לימודים:

(לשון לימודים)

(כ"ו ט"ו) ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים,

וברש"י, ועשית את הקרשים, היה לו לומר ועשית קרשים כמה שנאמר בכל דבר ודבר, ומהו הקרשים, מאותן העומדין ומיוחדין לכך, יעקב אבינו צפה ברוח הקדש ונטע ארזים במצרים וכשמת צוה לבניו להעלותם עמהם כשיצאו ממצרים, אמר להם שעתיד הקב"ה לצוות אתכם לעשות משכן במדבר מעצי שטים ראו שיהיו מזומנים בידכם וכו' (עיין ילקוט שמעוני), והנה בש"ר פרשה כ' אות י"ט איתא, ויקח משה את עצמות יוסף עמו עליו הכתוב אומר חכם לב יקח מצות שכל ישראל היו עסוקים בכסף וזהב ומה היה עסוק בעצמות יוסף שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף וגו', וצ"ב אמאי לא נשתבחו אף אלו שנתעסקו בהעלאת הארזים למשכן והא גם זה מצוה שאין בה ניצול מצרים בכסף וזהב, ועיין במדרש פרשת בא פרשה י"ח אות י' דאיתא שם ומשה היה עוסק בעצמות יוסף ובכלי המשכן שהכין יעקב אבינו וכן דוד אמר ישמח צדיק כי חזה נקם, ופירשו דישמח צדיק איירי ביוסף או יעקב ומ"מ מבואר שנתעסק משה אף בארזים למשכן והם כלי המשכן, וצ"ב אמאי נשתבחו רק על עצמות יוסף בחכם לב יקח מצות ולא נתשבחו אף על התעסקות בכלי המשכן.

מנין בימי החול

בשעה 6:15

המנין צריך חיזוק של הגעה בזמן כל הקובע מקום לתפילתו אלהי אברהם בעזרו

והנראה דהנה בניצול מצרים גם היה למצוה של דבר נא באוני העם וישאלו ונקרא משה חכם לב משום שנתעסק במצוה שנתרשלו בה אחרים

משפט שלמה הרב שלמה כהן

המקרה:

הל' ח' בביתה של גב' פרפל היה נורא, הילדים הקטנים לא נתנו לה מנוחה ולא הניחו לה לגמור את עבודות הבית. לכן היא הרימה מלפון לשכנה וביקשה את עזרתה של ביתה טובה, שתיקה את הקטנים בחוץ לשחק בגן השעשועים. טובה, שהייתה רגילה לעשות בייביסיטר לשכנים, הסכימה להגיע תמורת המחיר המקובל, והגיעה כמתוכנן בכדי לצאת לגן עם הילדים. גב' פרפל הלבישה אותם במעילים, וגילי בת השלוש ישבה בעגלה וחיוכה, מיד כשראתה את פניה של טובה היא פרצה בכבי

בלתי נשלט ולא רצתה ללכת איתה. גב' פרפל ידעה כיצד לטפל במצב, היא נגשה מיד לחדר המשחקים והוציאה את המשחק החדש שקנו לגילי מאמריקה, בובה מדברת. זה פעל כנמטה קסם, גילי מיד שתקה וחיוכה את הדובי. היא החליפה חיוכים וצחקוקים בין טובה לבין אימה וזה היה האות שניתן לצאת לדרך. כשהבובה היקרה חבוקה בזרועותיה יצאה גילי

ביחד עם טובה לגן השעשועים.

לאחר שעה וחצי של הנאה צרופה בגן חזרו טובה וגילי הביתה. אולם הגברת שפתחה את הדלת מיד שמחה לב שהבובה המדברת איננה!

שנתרשלו בו אחרים הואיל ואין בזה הנאה הנראית, ונראה ביאור המדרש שאף ירא שמים במעשר כספים אפשר שדואג לכסוף שיהיה הוא הנהנה שנותן הכסף למקום שבסוף ההנאה תהיה גם שלו ואף דאזיל לקדושה, ע"כ בארוננו של יוסף דאין הנאה הנראית כלל נשתבח משה שאינו כשאר העם, משא"כ בארזים אפשר ויש הנאה שיאמרו המשכן נבנה מארזי פלוני וזה אינו חלוק משאר העוסקין לטובת עצמם בכסף וזהב.

(כ"ה ה') ועורות אלים מאדמים ועורות תחשים ועצי שיטים,

כתב רש"י תחשים מין חיה, ולא היתה אלא לשעה והרבה גוונים היו לה לכך מתרגם ססגונא, וחזינן דמחדש הקב"ה בריה לצורך שעה למעשה הקדש, והכי נמי בדין פעמים שהקב"ה מעשיר אדם לזמן קצוב על מנת שיתן מכספו להקדש ואח"כ חוזר לקדמותו.

על נדיב ועל קמצן

בישעיה (ל"ב ה') כתוב: לא יקרא עוד לנבל נדיב ולכלילי לא יאמר שוע,

בכשלון העבירה יש ב' מינים עיקריים, האחד שאדם נכשל מפני העצלות והרפיון שאין הוא חפץ לעמול בעבודת ה' ואין רצונו במלחמה מתמדת והוא רך ללב בענין זה, וזה רעה גדולה וסיבת הירידה אלא שככ"ז אין לו לאדם חפץ לעבור על מצוות בוראו אלא רק כבודות החומר וברירתו מן העמל הוא שמכשילו, אבל מין שני יש אשר הם עבירות של השחתה אשר גם שם כישלון לא ידבק בהם, ונרמין כעבירה מתמדת בקום ועשה, והללו אשר באו בגבול השחתת המידות הרי שאין להם פתח הצלה, ועל שני מינים אלה אמר תחילה בישעיה בפרק הנזכר פסוק ג', ולא תשעניה עיני ראים ואוני שמעים תקשכנה, היינו שתסור מהם המניעה, וכן בפסוק ד' שם כתוב, ולבב נמהרים יבין לדעת ולשון עלגים תמהר לדבר צחות, והוא ג"כ כעין הסרת מניעה ותיקון, אבל בפסוק ה' שהבאתי לעיל מדבר על המין

למצרים ברכה ונמצא דבלקחת ארוננו של יוסף אפשר דגם נהנה מברכה שבאה אליו ובה גם מקיים ניצול מצרים ורק בחר בניצול

לא ישמור מי ישמור? **לכך** יש לחייב אותו באחריות כשומר חנם שפשע מאחר ולא קשר את החפצים. **השו"ע** פסק בתשובה זו של הרא"ש בס' רצ"ב סעיף ב'. ואע"פ שהרמ"א מציין שם שיש חולקים הסוברים שכיוון שלא הייתה קבלת שמירה בצורה מפורשת, אין לחייב את בעל החמור, מכאן הסמ"ע שבעל השיטה הזו אינו חולק אלא באופן שבעל החפץ יכול היה לשמור בעצמו, והש"ך הסכים איתו.

ואע"פ שבמקרה שלנו לא היה כל שיג ושיח בין גברת פרפל וטובה, המקרה שלנו חזק יותר מהמקרה של הרא"ש, כיוון שהתינוקת אינה יכולה לשמור בעצמה, והאימא נתנה את הטובה בנוכחותה של הבייביסיטר אשר ראתה את התינוקת ולא אמרה כלום. ברור הדבר שכוונתה של האם הייתה שטובה תשמור על הטובה, ומסתמא טובה קבלה על עצמה לשמור, לכן יש לחייב אותה על פשיעה מטעם שמורה היא שלא התייחסה לטובה ולא שמה לב כלל לנעשה עימה.

ואע"פ שהטובה אכדה, ושומר חנם אינו חייב אלא בפשיעה ולא באכידה, כיוון שבמקרה שלנו האכידה נגרמה כתוצאה של רשלנות שנחשבת פשיעה, יש לחייב את שומר החנם. **ואם** תאמר שהבייביסיטר שלנו אינה שומר חנם אלא שומר שכר כיוון שמשלמים לה על עבודתה, זה בודאי נכון כלפי אחריותה לילדים. לעומת זאת, הטובה שניתנה לתינוקת ברגע האחרון, אע"פ שמסתמא קבלה לשמור, כמו שבארנו, אין לחדש שעל זה היא קבלה אחריות של שומר שכר, משום ששכרה אינו קשור לטובה שניתנה לה לאחר שכבר נקבע המחיר ביניהם.

ויש להוסיף שמצאנו בחו"מ ס' שמ"ט סעיף ב', אישה שאלה חפצים מאנשים לפני החתונה, בעלה מקבל על עצמו שמירה של חפצים אלו אע"פ שהוא לא ידע דבר על כך ולא היה שום דיבור בינו ובין אשתו אודות קבלת שמירה מצידו. אמרינן שמסתמא הוא מקבל, ועיין בספר שער משפט בס' צ"ו משם מובאת הוכחה למקרה דומה לשלנו בו ניתן להתחייב בשמירה מבלי לומר מילה אם הסיטואציה מחייבת, וה"ה במקרה שלנו.

דבכסף וזהב יש הנאה משא"כ בארוננו של יוסף, וביותר הנה איתא במדרש ששקעו ארוננו של יוסף בנילוס משום שהיה מביא

משפט שלמה - המשך

היא בקשה לדעת מטובה היכן היא, אולם טובה לא ידעה מה לענות ואמרה שהיא כלל לא שמה לב שהטובה הייתה איתה. טובה חזרה לגן-השעשועים לחפש אותה, אולם היא לא נמצאה בשום מקום, הטובה המדברת אברה !

הטענות:

גב' פרפל טוענת שטובה הייתה צריכה לשמור על הטובה, היא עצמה מודה שלא שמה לב לנעשה איתה, היא פשעה בשמירתה ולכן חייבת לשלם את שוויה.

טובה טוענת שהיא מעולם לא הסכימה לשמור על טובה מדברת, היא התבקשה לשמור על הילדים בלבד וזה מה שהיא עשתה. אין לה שום אחריות על הטובה המדברת, וכשגב' פרפל נתנה אותה לגילי זה היה באחריותה.

פסק הדין:

טובה חייבת לשלם עבור פשיעתה בחוסר השמירה של הטובה המדברת.

הסבר:

מבואר בחו"מ ס' רצ"א סעיף ב' שכדי לחייב שומר חנם באחריות צריך שהוא יקבל עליו לשמור, ובלי קבלה מצידו להיות שומר, אינו חייב באחריות על החפץ. ומכאן המחבר שאין קבלה זו צריכה להיות בפירוש אלא אפילו אם השומר רק אמר "הנה לפניי", הוה שומר חנם. אבל אם הבעלים בקשו להניח לפניו והוא לא נענה, או ענה "הנה" סתם ולא פרש שיניחו לפניו, אין זה נחשב לקבלת שמירה.

ולפי זה נראה היה שאין לחייב את טובה כלל על שמירת הטובה שניתנה לתינוקת, שהרי ברגע האחרון לפני יציאתם התווספה הטובה לטיוול, וגברת פרפל לא בקשה ממנה כלל לשמור עליה.

אולם בשו"ת הרא"ש מבואר מעשה באחד שחברו היה צריך לצאת לדרך וביקש ממנו אם יוכל להניח את חפציו על החמור שלו, חברו ענה לו "הניחם כאן", ותוך כדי דיבור סימן לו לכיוון המשא שעל גב החמור.

החבר לא קבל את החפץ בידו, אלא המפקיד הניחו על החמור והלך לדרך. בעל החמור לא קשר את החפצים ובדרך הם אכן נפלו ואבדו. הרא"ש חייב את בעל החמור בפשיעה אע"פ שהוא מעולם לא קבל על עצמו בצורה מפורשת לשמור על החפצים. אולם כיוון שהוא יוצא לדרך, והחפצים נמצאים על החמור, אם הוא

שער עכשיו לא הקשיב קשב בשמיעתו, אבל בפסוק דידן מפורש שהנבל החשיב עצמו לנדיב וע"כ אין לו לא ראייה ולא שמיעה, ובוה אין תיקון וכעין הכתוב בכן סורר ומורה שאיננו שומע בקולנו, וע"כ אין לו תיקון.

ובספר תיקון מידות הנפש חלק ה' שער ב' כתב, דע כי המדה הזאת מדה מגונה למאד אין בכל המדות המגונות מגונה ממנה וכו' ואין הציקנות ממדות החשובים וראוי למי שהוא מן החשובים שיתרחק מן המדה הזאת ולא יתנהג בה בשום עניין וכו' ומי שהוא במדה הזאת כבר נואש משם טוב ומזכר טוב כמו שנאמר לא יקרא עוד לנבל נדיב ולכילי לא יאמר שוע וכו' ע"כ, והוא כמה שביארתי.

אברהם אבינו נקרא נדיב, שנאמר נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם, כי אברהם אבינו נידב את לבו לאביו שבשמים, וכן בשיר השירים פרק ז כתוב: מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וכן בבניית המשכן כתוב: כל נדיב לב!

השני והם אלה שמידותיהם בהשחתה ולא רק עצלות ורפיון, וע"כ לא אמר בהם תיקון אלא כתיב לא יקרא עוד לנבל נדיב ולכילי לא יאמר שוע, ובפסוקים שאח"ז אמר, כי נבל נבלה ידבר ולבו יעשה און לעשות חנף ולדבר אל ה' תועה להריק נפש רעב ומשקה צמא יחסיר, וכלי (קמצן) כליו רעים הוא זמות יעץ לחבל עניים באמרי שקר ובדבר אביון משפט, הנה שבהללו לא נאמר תיקון, וכלל גדול לדין להשיב אל הלב איזה דברים הם שרש קלוקל אשר אין לו תיקון לאדם שבא שמה, ודברים אלה פירש ברש"י ז"ל, ולכילי, רמאי נוכל חורש רעים וכו', יעשה און, יקבץ מחשבות און וכו' שגוזלין העניים וכו' לחבל אביון במשפטו, משפט זה לשון תחלת דברים במשפט כשמדבר האביון מענותיו זה יועץ מזימות להכשילו בנכליו ע"כ.

עוד חילוק חזינן בין שני מיני העבירה, ועוד טעם שבפסוקים הקודמים פירש בהם תיקון והכא לא, הוא מפני שלעיל כתיב ולא תשעינה עיני ראים ואזני שמעים תקשבנה, היינו שענינו מכוסות אבל נקראים "עיני רואים" דלא איירי במי שלא רואה אלא במי שרואה ורק יש לו כישלון נפרד, וכן באזן כתיב "ואזני שמעים" היינו ששומע ורק

טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף מזל טוב למסיימים מסכת בבא בתרא בלימוד הדף היומי!!

הרב יצחק אלקיים (מוסר השיעור), הר': משה כהן, יצחק אוחנה, יניב כרמי, יגאל שרעבי, אושר כרמי, ועוד...

ברכות לכל הלומדים אשר החלו בלימוד מסכת סנהדרין

ביום רביעי התקיים הסיום ברוב עם

שאלה: הרוצה לעשות בירה בבית. ורוצה להשתמש בבקבוקי זכוכית של בירה. האם צריך למבול הבקבוקים?

A white plastic bucket is the central focus, filled with several dark glass beer bottles. A box of beer is also visible inside the bucket. On the floor next to the bucket are more beer bottles, some of which are partially open. A small white object, possibly a piece of paper or a small container, is on the floor near the bucket. The background is a plain wall with a power outlet.

רק לשמש השתיה שבפנים (ולא לשתיה אחרת) הוי במל לשתיה. והוי בעטיפה בעלמא, ואינו כלי לחייבו במבילה⁽¹⁾. והנפק"מ בין ב' מעמים אלו ע' לקמ'.

סיכום למעשה: הקונה בקבוק בירה מחנות, מותר לשתות מהבקבוק בלי צורך טבילה. והעושה בירה בבקבוקי אלו, צריך לטבול אותם לפני עשיית הבירה. אבל אם כל כוונתו בעשיית הבירה הוא כדי ליתן לאחרים, נמצא שלא צריך לטבול אותם.

<p>(ה) "ש"ע וי"ד ס' ק' סיד' וז"ל שם סקט"ו, וע' צבד"ל ס' שג' ס"ז ח"ל צבד"ל שולח מרשות איו ויהי וצאה לקדושת ישראל הגדולה הבורה עבד"ל (ב) "ע' צב"ע אר"ח ס' שג' ס' שהביא מח' אס יכול לעצול כלי חדש צבצת, ומסיים בעלה ליתן לגוי צמחנה ויחזור וישאלנו ממנו. ראונו שאין שום שיטה שומרת להשתמש בה צבקרתי לשבת אחת. ולענין האיסור השתמשות, ע"ש צבד"ל שגב"ע האיסור השתמשות בכלי הוא רק מדרבנן, ופסולו מדרבנן אם עבר ושימש בה אין המאכל נאכרו. כ"כ הרמ"א ב"ד ס' קב ספ"ו. (ג) "ש"ע וי"ד ס' קב ס"ח. (ד) ע"ש צבש"כ ח"ל מסתבר דגם כשמוחזר אח העדף לא נחשב עדיין כשימוש בכלי שטורה להלךר ענין אלא רק כהמשל המצא הקודם עב"ל אבל ע"ש שומרת שאינו מקיל למעשה אלא צל"חוק דעת המסב"ש שמוקל בכל כלי שאין מקומו בשלחו. (ה) צב"ק בסוף שכתב שגם המסב"ש הכסים ענין צבקרובים להלךר לשלח להלךר ענינה. וכן ראונו שצדק לעשות אס יכול להחזיר יין לתוך הצבקרוב. ולמעשה שמעתי מר"צ של' שהמנהג להקל צד. (ו) ראונו שהמנהג הוא להחזיק קפה נומם בתוך צבקרוב זכוכית שלה אפילו לזמן מרובה. וכן ראונו שמוכרין להקל צמזרת העדף כגון להחזיר יין לתוך הצבקרוב וכדל"ל. ונאף שיון צל"ח"ה ודאי עשה ע"י ישראלים. מ"מ י' שקוים הצבקרובים מחזרים ב' גוים, ובפרט ביון של חר"ל. אבל ע' בספר ענינות כלים פ"ד ס"י"ב שהביא מחמירים בכל זה להחזיר להוריק כל השתיה או אוכל מיד לאחר פיתוחה. (ז) ע"ש צבגר"מ ח"ד ח"ב ס' מ' שהביא צ' ראונו להקל א. מנעשר ש. שמלתי מנעשר שני שומרת לקנות צמזות מנעשר שני שחיה בתוך צבקרוב, ואף אס לולי הצבקרוב המוכר היה מחזיר צמזיר ע"ש. ראונו שהצבקרוב צבט לשלוח. ב. מחזלות מלתי צבצת שומרת לפתוח "על"ס" די להגיע למאכל צפנים, אס דרך הוא לזרז אותם אחר שהוריק המאכל. והוא מנמי שהם אינם כלים אלא רק עשיות בעלמא, וכמו קלויים של פירות (ולכן אין צביה של סתירה). ונע' צבגר"מ אר"ח ח"א ס' קבב עקף ע' צבד"ל דעת הש"ע ס' שד ס"ח. ה"ה כאן. ולנפק"מ צ"ן צ' סצרות אלו. ע' בהערה שלאח"ז. (ח) ע"ש צבגר"מ ס' מ' ח"ל מסתבר לע"ד שאין לריכין ענינה כשדורא אחר שמתקוקו הכלי להשתמש בו למשקין אחרים, ועשוי הוא ממשו דהכלי נצטל למשקין כו' ונמלא שלא קנה מעצמיהם כלי כלל ורק אלא הישראל נעשה כלי שליכא ע"י דרך ענינה עב"ל וע"ש צ"ס. קלן ח"ל מנמלא שכל לשראה מיד הכרזי שכל צמזיות כל ורק קלן אלא הישראל נעשה או כלי שלכן מסתבר שא"ל ענינה עב"ל. ונאף צבצסיון מ' מסיים להקל רק בכלי זכוכית, ולענין מיד מתחבת כחך דרך צמזינות נחזקת. וצ"ס. קלן סתם להקל בכל. י"ל צבצ"מ מ' איירי לענין כלי שדרכן לחזור לחנות לקבל כסף צמזרה. וצ"ס. קלן איירי שדרכו לזרז. ולכן אס דרכו לחזור לחנות. והחנות משתמש בהם עוד פעם, מנמלא שאינו חותלת. ואין סצרה להקל אלא מטעם מנעשר שני לחוד. ולכן מוקל לנחזיר לה ככלי זכוכית. ע"ש. ולענין הא שצמזיוני חזרים צבקרובים לחנות לקבל כסף, צודא אין זו שייך לכאן. שהא ודאי חותלות הוא, שהא א"ל החנות משתמש בה כמו שהא. אלא הוא רק דרך קלן לזרז הכלי צאפון שהא קלן צבד"ל (מחזיר-יוספיקל). והא שצמזיוני מחזרים כסף, הוא ר"ח רמני חוק לשבעת לאסיה להחזיר הצבקרובים. ועבשו צבד"ל צל"ח"ה צ"ס מ' מקנסן על זה. (ח) ע' בספר ענינות כלים פ"ד ס"י"ב סיד' הדיעות צד, ורובם מחמירים. וכן שמעתי מר"צ של' .ולכאורה הסצרה להחזיר הוא, שאף שגוי לא היה חשוב ככלי, מ"מ כל מה שצד הישראל עשוי ע"י גוי. ומה צבך אס זה לא היה כוונת הגוי, הא סוף כל סוף הגוי הוא שגשה הכלי הזה. ובצב"מ הוא שמחשה שהכל תלוי בכוונת הגוי, ח"ל לענין ענינה לא תלוי צבכ"י המוכר שחא הוא לא החשיבהו לכלי אלא לקלוייה הרי אין להחשיבו אותו כלי זה הכרזי שומרת ממנו שכל כלי הזה אלא כהכרז צמזיות כלי עב"ל. (י) והרואה מנעשר שני י"צ. שג"ש ככתב אפילו אס היה כלי רגיל, והכרזי הוא שצדק להגיע המאכל ככלי זה וגם אס מחזיר לו הכלי הוא מחזיר כסף, מ"מ לענין מנעשר שני אר"י צב"ל. וז"ל, שמה צבך אס עשוי צב"ל לשחיה (ואר"י צבצת שחיה י"ל שאין לר"ך ענינה), אבל אר"י צודאי חזרה להיות כלי כמקודם. שהא לא עבד שם כלי ממנו (שהא צודאי אף צמזן שחיה החשיה צמזרה. אסור לשבור כלי כזה צבצת, וכמה שכתב הוא צעמ"ו שס). ורמיה קל"ה כמו הקונה כלי מגוי כדי למכור אותה. שהישראל הראשון אין לר"ך לעצול (לרוב פוסקים), אבל הישראל ע"י הלוקח ממנו לר"ך ענינה. אר"י שחיה זמן לאחזר המכירה של הגוי שלא היה מחזיר ענינה. ואפשר לתקן אצל מהר"י חיות. ונע"ח. (ט) וילא מדיון אס כו' חוממה. המעבד או העוקן איו יכול להחזיר הכלים. ואס המוכר עבד כלי סחורה, לא עלתה לו הענינה, והלוקח ממנו מחזיר לחזור ולעצול אותה (כלי צבכה - ע' בהערה שלאח"ז). (י) ואף ששיטת האר"י שחייב צבציה גס ציד המוכר או העוקן, ואינו חוששין לה לנחזיר (ע' צב"ו ס' קב סק"י ובפ"ד שם סקט"ו, וע' מה שכתבנו צד צבשה שעברה) מ"מ לכאורה י' להקל כאן צד, כיון שצל"ח"ה דעת הצבגר"מ להקל בכל ענין. וכן ע' צב"ע ענינות כלים פ"ד סיד' שהביא הרצה מקילין לגבי ישראל הקונה צבקרוב אלו למלא אותם למכור אותם.</p>	<p>(ה) "ש"ע וי"ד ס' ק' סיד' וז"ל שם סקט"ו, וע' צבד"ל ס' שג' ס"ז ח"ל צבד"ל שולח מרשות איו ויהי וצאה לקדושת ישראל הגדולה הבורה עבד"ל (ב) "ע' צב"ע אר"ח ס' שג' ס' שהביא מח' אס יכול לעצול כלי חדש צבצת, ומסיים בעלה ליתן לגוי צמחנה ויחזור וישאלנו ממנו. ראונו שאין שום שיטה שומרת להשתמש בה צבקרתי לשבת אחת. ולענין האיסור השתמשות, ע"ש צבד"ל שגב"ע האיסור השתמשות בכלי הוא רק מדרבנן, ופסולו מדרבנן אם עבר ושימש בה אין המאכל נאכרו. כ"כ הרמ"א ב"ד ס' קב ספ"ו. (ג) "ש"ע וי"ד ס' קב ס"ח. (ד) ע"ש צבש"כ ח"ל מסתבר דגם כשמוחזר אח העדף לא נחשב עדיין כשימוש בכלי שטורה להלךר ענין אלא רק כהמשל המצא הקודם עב"ל אבל ע"ש שומרת שאינו מקיל למעשה אלא צל"חוק דעת המסב"ש שמוקל בכל כלי שאין מקומו בשלחו. (ה) צב"ק בסוף שכתב שגם המסב"ש הכסים ענין צבקרובים להלךר לשלח להלךר ענינה. וכן ראונו שצדק לעשות אס יכול להחזיר יין לתוך הצבקרוב. ולמעשה שמעתי מר"צ של' שהמנהג להקל צד. (ו) ראונו שהמנהג הוא להחזיק קפה נומם בתוך צבקרוב זכוכית שלה אפילו לזמן מרובה. וכן ראונו שמוכרין להקל צמזרת העדף כגון להחזיר יין לתוך הצבקרוב וכדל"ל. ונאף שיון צל"ח"ה ודאי עשה ע"י ישראלים. מ"מ י' שקוים הצבקרובים מחזרים ב' גוים, ובפרט ביון של חר"ל. אבל ע' בספר ענינות כלים פ"ד ס"י"ב שהביא מחמירים בכל זה להחזיר להוריק כל השתיה או אוכל מיד לאחר פיתוחה. (ז) ע"ש צבגר"מ ח"ד ח"ב ס' מ' שהביא צ' ראונו להקל א. מנעשר ש. שמלתי מנעשר שני שומרת לקנות צמזות מנעשר שני שחיה בתוך צבקרוב, ואף אס לולי הצבקרוב המוכר היה מחזיר צמזיר ע"ש. ראונו שהצבקרוב צבט לשלוח. ב. מחזלות מלתי צבצת שומרת לפתוח "על"ס" די להגיע למאכל צפנים, אס דרך הוא לזרז אותם אחר שהוריק המאכל. והוא מנמי שהם אינם כלים אלא רק עשיות בעלמא, וכמו קלויים של פירות (ולכן אין צביה של סתירה). ונע' צבגר"מ אר"ח ח"א ס' קבב עקף ע' צבד"ל דעת הש"ע ס' שד ס"ח. ה"ה כאן. ולנפק"מ צ"ן צ' סצרות אלו. ע' בהערה שלאח"ז. (ח) ע"ש צבגר"מ ס' מ' ח"ל מסתבר לע"ד שאין לריכין ענינה כשדורא אחר שמתקוקו הכלי להשתמש בו למשקין אחרים, ועשוי הוא ממשו דהכלי נצטל למשקין כו' ונמלא שלא קנה מעצמיהם כלי כלל ורק אלא הישראל נעשה כלי שליכא ע"י דרך ענינה עב"ל וע"ש צ"ס. קלן ח"ל מנמלא שכל לשראה מיד הכרזי שכל צמזיות כל ורק קלן אלא הישראל נעשה או כלי שלכן מסתבר שא"ל ענינה עב"ל. ונאף צבצסיון מ' מסיים להקל רק בכלי זכוכית, ולענין מיד מתחבת כחך דרך צמזינות נחזקת. וצ"ס. קלן סתם להקל בכל. י"ל צבצ"מ מ' איירי לענין כלי שדרכן לחזור לחנות לקבל כסף צמזרה. וצ"ס. קלן איירי שדרכו לזרז. ולכן אס דרכו לחזור לחנות. והחנות משתמש בהם עוד פעם, מנמלא שאינו חותלת. ואין סצרה להקל אלא מטעם מנעשר שני לחוד. ולכן מוקל לנחזיר לה ככלי זכוכית. ע"ש. ולענין הא שצמזיוני חזרים צבקרובים לחנות לקבל כסף, צודא אין זו שייך לכאן. שהא ודאי חותלות הוא, שהא א"ל החנות משתמש בה כמו שהא. אלא הוא רק דרך קלן לזרז הכלי צאפון שהא קלן צבד"ל (מחזיר-יוספיקל). והא שצמזיוני מחזרים כסף, הוא ר"ח רמני חוק לשבעת לאסיה להחזיר הצבקרובים. ועבשו צבד"ל צל"ח"ה צ"ס מ' מקנסן על זה. (ח) ע' בספר ענינות כלים פ"ד ס"י"ב סיד' הדיעות צד, ורובם מחמירים. וכן שמעתי מר"צ של' .ולכאורה הסצרה להחזיר הוא, שאף שגוי לא היה חשוב ככלי, מ"מ כל מה שצד הישראל עשוי ע"י גוי. ומה צבך אס זה לא היה כוונת הגוי, הא סוף כל סוף הגוי הוא שגשה הכלי הזה. ובצב"מ הוא שמחשה שהכל תלוי בכ</p>
---	--

שחרית: 6:15
דף יומי: 20:00
הרב יצחק אלקיים
ערבית: 21:00
ימי חמישי
שיעור בחושן משפ
הרב שלמה כהן